

De ezel die geen nee kon zeggen

Er was eens een ezel die geen nee kon zeggen.
Ze zei almaar ja.
Eigenlijk zei ze ia.
Maar het klonk als ja.

De ezel moest van haar baas heel veel dragen.
Drie balen stro en vier zakken mais.
Vijf matrassen en zes zware planken.
‘Dit kun je heus wel dragen,’ zei haar baas.
En de ezel zei: ‘Ia.’
Want nee zeggen kon ze niet.

Het werd de ezel te veel.
Ze vroeg aan de muis:
‘Wat moet ik doen?’
De muis zei:
‘Verstop je in mijn holletje.’
Maar de ezel paste niet
in het holletje van de muis.

De ezel vroeg aan de hond:
‘Wat moet ik doen?’

‘Je moet doen wat je baas wil,’ zei de hond.
‘Je baas is je baas en zo is dat.’

De ezel vroeg aan het paard:
‘Wat moet ik doen?’
‘Je moet steigeren,’ zei het paard.
De ezel wist niet wat dat was.
Het paard deed het voor.

Het tilde zijn voorbenen hoog op.
'Moet ik dan ook ia zeggen?' vroeg de ezel.
'Nee,' zei het paard.
'Niks zeggen.
Alleen maar steigeren.'
'Goed,' zei de ezel.

Haar baas kwam eraan.
Hij legde een grote koffer op haar rug
en een nog grotere koffer
en een NOG grotere koffer.
Het was te veel voor de ezel.
Ze steigerde.
Alle koffers vielen op de grond.

Haar baas gaf haar een klap.
En weer moest ze de drie koffers dragen.
En weer steigerde ze.
En weer viel alles op de grond.
'Is het te zwaar?' vroeg haar baas.
'Ia,' zei de ezel.
'Ik begrijp het,' zei de baas.
'Ia,' zei de ezel.